

Неволно се изправя предъ погледа ни чифликчията Ефремовъ, нѣкогашенъ офицеръ, въ напреднала възраст, но запазилъ още войнишката си стойка — човѣкъ значително мѣдъръ, който гледа трезво на живота.

Съ изрази на всѣка дума, жестъ, поза, мимика бѣше подсказано нѣщо отъ вътрешния миръ на героя : нѣжностъ, доброта, стѣснителностъ. Неговиятъ Ефремовъ нѣмаше нищо изкълчено. Колкото и малко да бѣха хумористичнитѣ мѣста въ тая роля — смѣхътъ бѣше здравъ, неподправенъ, бликаше отъ богатата игра на актьора, а не — отъ комическитѣ положения на автора.

Андреевъ-Ефремовъ бѣше трогателенъ съ искреното си чувство. Простотата, нѣжността и единъ страненъ наивитетъ, съ който той живѣеше въ изключителнитѣ си грижи къмъ своитѣ дѣщери, отъ които криеше всѣка неприятностъ, го правѣха симпатиченъ на зрителитѣ. Действително, той представи отъ Ефремова единъ милъ образъ на баща, който може да служи за примѣръ.

Приятниятъ реалистиченъ хуморъ у Андреева, черпенъ направо отъ живота, винаги придаваше нѣкакво благородство на ролитѣ му. Тѣ никога не се изкривяваха, никога не ставаха комични, съ карикатурно изображение, а — само по-живи, приятни и весели.